

vse glasove proizvajajo kovinski jezički, kakor pri otroških orgljicah.

Čegav je ta pansimfonik?

Težko, da uganeš. Idi z menoj. Kmalu bo poljednajstih. Prišla bova torej ravno prav. Samo ob tem času je mogoče slišati vsak dan ta svetovno znani umotvor.

Stojiva pred visokim in obširnim poslopjem. Potegnem za zvonec in kmalu se

odpro vrata. Pred nama stoji samostanski vratar. V frančiškanskem samostanu sva. Grev v prvo nadstropje. Da ne zaideva v napačen hodnik, pribita je na kamenit steber pred refektorijem rudeča roka, ki kaže, kam naj se tujec obrne, ki hoče slišati pansimfonik. Tudi celice, kjer je ta znamenitost, ne moreš zgrešiti: na vratih je pribita tablica z napisom: „F. Peter Singer's Pansymphonicon.“

Narisa! A. Koželj.

Perici.

Na samostanski uri je odbilo ravnokar pol jednajstih. In glej, ob tej priči pride mlad frančiškan po stopnicah navzdol, odpre vrata, in midva vstopiva za njim. Pa ne samo midva. Za nama pritisne toliko tujcev, da je sicer prostorna celica kar natlačena. Zakaj neki odpira okna? Vidiš, tam doli na ulici pod oknom stojé gospe in gospodične, ki bi tudi rade slišale ta muzikalični čudež, a ženske ne smejo prestopiti samostanske klavzure.

Prijazni frančiškan odpre pansimfonik, ga pojasni z nekaj besedami, potem pa začne

igrati. Cela vrsta glasbil pride na vrsto, a ne vsak dan vsa, ker bi trajalo predolgo. Človek kar strmi, ko vidi in sliši, kaj vse je mogoče igrati na tem, na videz tako preprostem harmoniju. Poslušalčevo strmenje pa prikipi do vrhunca, ko zasliši na vse zadnje kos krasne skladbe za orgle ali pa koračnico za polno vojaško godbo. To vam je veličastno! Popolnoma pozabiš, da si v samostanski celici. Misliš, da si na trgu ter poslušáš vojaško godbo. Šele, ko je izurjeni orglavec nehal, zaveš se zopet, kje stojiš,